

[Svend E. Johansen.]

ham, bad mig om at benytte min Indflydelse paa Fabrikant Jacobson til at faa ham til at acceptere Tilbudet, og saa skal han ikke staa her og forsøge paa at fortælle, at der ikke foreligger noget.

Justitsministeren sagde videre henvendt til det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, at Christmas Møller næppe kendte denne Sag til Bunds. Jeg vil dertil sige, at det gør Justitsministeren heller ikke, idet Ministeren i den samme Samtale, jeg havde med ham, sagde, at han ikke kendte Sagen, at han med Vilje havde undladt at sætte sig ind i den, fordi han var klar over, at den ikke var af de gode, og saa staar han her i Dag og fortæller, at han kan give Tinget en detailleret Redegørelse om alle Sagens Punkter, og giver en Karakteristik af Hr. Jacobson, som Justitsministeren maa skamme sig over at fremsætte fra denne Talerstol, hvor Jacobson ikke kan tage til Genmæle. Men vi kan maaske møde Justitsministeren udenfor, for saa kan vi jo tage et Opgør i denne Sag ogsaa.

Hr. Jacobson har ikke haft den Kontrakt, han underskrev, liggende i 8 Dage. Han underskrev en foreløbig Kontrakt i Juli 1924, indeholdende en Arealplan, der havde hele det kontraherede Areal. Derefter gik den til Sagførerene og derfra til Statsbanerne, og paa Statsbanernes Kontor underskrev Jacobson saa en Hovedkontrakt, der indeholdt en Arealplan, med Hensyn til hvilken Statsbanernes Embedsmænd har aflagt Tilstaaelse i Retten i 1932 om, at de havde ombyttet Arealplanen med en anden og mindre uden at gøre Jacobson bekendt dermed.

Det er Kendsgerningerne. Og saa siger Justitsministeren, at der ikke er Fugls Føde paa Sagens Realiteter. Jeg maa sige, at hvis der ikke er Fugls Føde paa Sagens Realiteter, hvorfor indleder man saa ikke den kriminelle Undersøgelse mod Statsbanernes Embedsmænd, hvilket jo er det Krav, der er stillet i denne Sag gennem de sidste Aaringer?

Anden Næstformand (Westermann):

Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller har Ordet for en kort Bemærkning.

Christmas Møller: Jeg tror ikke, det tilkommer den højtærede Justitsminister at granske, hvor meget eller hvor lidt jeg kender til Sagen. Jeg tror heller ikke, det tilkommer den højtærede Justitsminister at undersøge — og det kommer jo heller ikke

Sagen ved —, om jeg har Sympati for Grosserer Jacobson, eller hvorledes mit Forhold til denne Sag gennem Aarene har været. Det, der er det rent faktiske, og det, som jeg gerne har villet staa ved over for det høje Ting og over for Offentligheden, er, at jeg paa Grundlag af, at der, saa vidt jeg kan skønne, overhovedet ikke kan være Tvivl om, at der oprindeligt i denne Sag er begaaet en Uret over for en dansk Statsborger fra en Statsadministrations Side . . . (*Hartvig Frisch:* Hvilken Uret, vil De ikke sige det?). Den Uret, at man i 1924 udlejede et Areal, som er et andet end det, der faktisk kunde stilles til Raadighed. Derom kan der ikke være Tvivl, og under Sagens videre Udvikling var Forholdet det, at man ikke paa noget Tidspunkt vilde erkende den Fejl, man havde begaaet. Saa er det, jeg siger, at vi ved alle sammen meget godt, hvorledes slige Fejl kan faa Følger, saaledes at der paa mange Maader kan være fulgt en Fortsættelse eller kan være fremkommet en Betragtning, som ikke kan godkendes, det skal jeg slet ikke komme ind paa. Det, der for mig er det rent faktiske i Sagen, er det, jeg her har nævnt, og derfor synes jeg, det maa være Justitsministerens Sag, naar Sagen ikke kunde ordnes rent juridisk, hvad den maaske ikke kan, det skal jeg ikke komme ind paa, da at søge at finde en Ordning, og det har jeg Gang paa Gang ønsket at medvirke til.

Justitsministeren (Harald Petersen):

Til det ærede Medlem Hr. Christmas Møller skal jeg bemærke, at det er jo ikke nok at komme og sige, at der er begaaet en Fejl og en Uret og yderligere i næste Omgang staa op og sige, at der er begaaet Uret. Man skal for det første paavise, at der er begaaet en Fejl eller Uret, og dernæst maa man spørge, hvilke Konsekvenser denne Uret har haft for Hr. Jacobson. Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller fik Lejlighed til at fortælle, at det var det manglende Areal, det var galt med. Hvordan det hænger sammen dermed, har jeg fremstillet i min første Forelæggelse af Sagen i Dag. Der er i og for sig ikke Spørgsmaal om noget manglende Areal, men om, at en Mand, Hr. Jarmund, uden nogen som helst Adkomst har lagt sin Kiosk paa et Areal, som Statsbanerne var berettigede til at leje ud. Man tænkte sig først at ville leje det ud til Jacobson, senere lejede man det ud til Jarmund. Jarmunds Kiosk skulde flyttes, den er blevet flyttet. Jacobson har ikke mistet en Kvadratcentimeter af det, der var tilsagt ham. Paa Grund af